

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Stephani Thevpoli Bened. F. Patric. Veneti,
Academicarum Contemplationum Lib. X**

Piccolomini, Francesco

[Basel], 1590

VD16 ZV 12463

Aristotelis sente[n]tia, eiusque cum Platonica collatio. Cap. 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12918

mo, & est ille, qui in corporibus recipitur. Anumæ conuenit primus motus, & primū tempus corporibus verò conuenit tempus secundum, & motus secundus. Secundus motus, secundumque tempus, quo ad eorum vniuersitatem, conueniunt cœlo; quo verò ad partes, conueniunt rebus mortalibus. Primum tempus, primusque motus, propriè conueniunt animæ rationali; cæteris inferioribus animæ gradibus solùm cōuenit portio, & vimbra primi temporis; vt etiam potius vimbræ animæ, quam veræ animæ dici merentur.

Aristotelis sententia, eiusq; cum Platonicā collatio.

CAP. X.

Ristoteles, quia mentem à Deo nō secernit; ideo Deo conuenire æternitatem, & esse æternitatem affirmat: in quo cum Theologis conuenit, & dissentit à Platone. Insuper æternitatem ab æuo non distinxit; considerauit enim æuum denotare esse semper, vt in primo cœli 100. cont. affirmauit; in quo conuenit cum Platone, dissentit à Theologis: & hoc constat præsertim ex 12. Metaphysic. cont. 39. vbi Deo asseruit conuenire æuum, & esse æuum. Ex his constat longè recedere à sententia Aristotelis, & Platonis illos, qui ex eorum opinione æternitatem supra æuum, & ab æuo distinctam ponunt: nam Aristoteles, & Plato idem significare

care eas voces existimant; Aristoteles tamen latius sumpsit nomen æui, quam Plato: quoniam Plato magis propriè accipiens æuum, foli menti conuenire afferuit; Ariistot. verò latius nomen æui usurpans, considerauit æuum denotare esse semper. Et quoniam esse semper, duobus modis intelligi potest; vel absolute, vel cum contractione; absolute, ut Deus, & intelligentiae semper sunt; cum contractione, ut mortalia dicuntur esse semper, hoc est per vniuersum suæ vitæ cursum; ut dicimus Alexandrum semper fuisse fortunatum, Socratem semper fuisse probum: ex his sequitur, duplex dari æuum, vnum in parte, alterum absolute. Æuum in parte, quod etiam ætas nūcupatur, conuenit singulis mortalibus; ut Alexander toto æuo, hoc est toto suæ vitæ cursu fuit fortunatus. Æuum absolutum est duplex; vel cū tempore iunctum, quod cœlo, & mundo conuenit; de quo Arist. 2. cœli cont. 17. dixit, Dei opus est æternitas; vel supra tempus collocatū: & hoc est duplex; vel cum dependentia, & conuenit intelligentiis sub Deo positis; vel sine dependentia, & conuenit Deo. Ita hęc explicanda sunt ex sententia Aristotelis, in quibus solū in modo loquendi differt à Platone; quatenus latius accipit nomen æui, & magis cum tempore illud permiscet, quam faciat Plato, qui in sola mente æuum considerauit. Insuper etiam inter se distinguuntur; quia Plato æuum dixit proportione respondere Ideis, & Ideam

illud nuncupauit, cuius tempus esset imago, quo loquendi modo Aristoteles minimè vtitur. Ac vt clarius hoc pateat, aduertendum, quod Æternitas, siue Æuum non est Idea, sed Ideis conueniens; non est aliquid ex quinque generibus, sed cunctis commune: & quamuis conueniat cunctis; atq[ue] amon cum vnitate, statu & identitate maxime est coiunctum. Insuper, quamuis æuum non sit Idea, attamen dicitur radix temporis, & cum Idea conueniens; quatenus tempus eius est imago, & ab eo fluit: de quo cecinit Boetius:

*Qui tempus ab ævo
Ire inbes, stabilisq[ue] manens das cuncta moueri,*

Degradibus Entis.

CAP. X I.

Voniam Mens prima absolutè, & verè estens; & cùm sit verè ens, dicitur æuum: nam verè ens, & semper ens, idē est, vt inquit Plotinus: propterea si ad ens respicimus, & gradus eorum, quæ sunt in vniuerso, numeramus; quinque præsertim, tanquam capita, adinueniemus. Nam primum est id, quod est supra ens, & initium est entis: sub quo mēs reperitur, vel participata, vel ne, quæ est ens simpliciter, ens unum: in tertio gradu est anima, in qua ens cū non ente est complicatum; magis tamen esse, quam non esse dicitur, adeò ut esse quoddam obscu-